

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ
Ο ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ

Μιτυλήνη, Ἰούλιος τοῦ 1896

Φίλτατέ μοι κύριε Σκόπε

ΑΝΑΝΤΙΠΡΗΤΩΣ ὁ βίος τῶν εὐγενῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἀφιερῶθησαν ὀλοφύγως καὶ εἰργάσθησαν ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγαθοῦ δεόν νὰ ὑπόκηται ἐς αἰεὶ ὑπόδειγμα ἀμίλλης καὶ μιμήσεως τοῖς ἐπιγενεστέροις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑμέτερον κάλλιστον **Ἡμερολόγιον**, τὸ τόσῳ γνωστὸν καὶ προσφιλὲς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, προτίθεται οὐ μόνον τὴν φιλολογικὴν φυσιογνωμίαν ἐκάστου ἔτους νὰ παρέχῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς τοὺς ἔξω Ἑλληνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐργάτας τῆς κοινωνικῆς προόδου νὰ γνωρίζῃ ἐκάστοτε εἰς τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον διὰ τῆς καταχωρήσεως τῶν εἰκόνων των, νομίζω ὅτι ἐν τῇ βιογραφικῇ πινακοθήκῃ τοῦ προσεχοῦς Ἡμερολογίου τοῦ 1897 ἐπαξίως δύναται νὰ καταλάβῃ θέσιν τινὰ καὶ ἡ συμπαθῆς καὶ ἀγαθὴ μορφή τοῦ ἀειμνή-

στου εὐεργέτου τῆς Μιτυλήνης Σοφοκλέους Κ. Βουρνάζου, (*) οὗ σύντομον βιογραφίαν παρατίθημι ὧδε.

Ὁ αἰδίδιμος Σ. Βουρνάζος, γόνος τῆς πλουσίας καὶ ἐπὶ ἀγαθοεργία διαπρεψάσης καθ' ἅπασαν τῆς Λέσβου γνωστῆς οἰκογενείας, ἐγεννήθη τὴν 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1853. Διανύσας ἐνταῦθα τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς, πεπροικισμένος δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ ἀγωγῆς δι' ἄκρας νοημοσύνης καὶ φιλομαθείας, μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Νομικῆς, ἣν διέκοψε μετὰ διειτῆ φοίτησιν. ἀπελθὼν τῇ ἐπιμόνω παροτρύνσει τοῦ πατρός του εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς πρακτικώτερον στάδιον, εἶτα δὲ εἰς Ὀθησόν, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ αὐτόθι ἐγκρίτου ὁμογενοῦς κ. Ἀλεξ. Λάτρη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐπανακάμψας ἐν Μιτυλήνῃ, ὅπως τακτοποιήσῃ τὴν μεγάλην περιουσίαν, τὴν κληρονομηθεῖσαν αὐτῷ καὶ τοῖς νεωτέροις αὐτοῦ ἀδελφοῖς, εἰργάσθη καὶ ἔδρασε κοινωφελῶς ὑπὲρ τοῦ τόπου, ὡς Ἐφορος τῶν Σχολείων, ὡς Δημογέρον, κλπ. Ἐφρόντισε παντὶ σθένει νὰ ἐκπαιδευσῶσιν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ οἱ δύο νεώτεροι αὐτοῦ ἀδελφοί, οὓς ἐλάτρευε τρυφερώτατα. Συμπαθὴς τὸ ἦθος, ἀγαπητὸς τοὺς τρόπους, εἰλικρινὴς τὸν χαρακτῆρα, εἶχε πάντοτε ἀνοικτὴν τὴν καρδίαν καὶ τὸ βελάντιον ὑπὲρ τῶν πασχόντων, πρὸς ἀγαθοεργίαν, πρὸς γενναίας πράξεις, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Ἄτυχῶς, ὕπουλος νόσος ὑπέσκαψε τὴν ὑγίαν τοῦ πεφιλημένου ἀνδρός, ὅστις ἦτο σέμνωμα ἀληθές τῆς κοινωνίας μας. Καίτοι συνειδὼς τὸ ἀνίατον αὐτῆς, ἀνέμενε μετὰ φιλοσοφικῆς ψυχραιμίας τὸ μοιραῖον τέλος, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκπληρώσας ἐν τῷ κόσμῳ ὅ,τι τῷ ἐπέβαλλεν ἡ συνείδησις, ἔμελλεν ἡσυχος νὰ ἐπατνέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρός. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν πρὸ ἐτῶν τὸν συνήντησα ἐν Ἀθήναις ἐπιστρέφοντα ἐκ Καΐρου, ὅπου εἰς μάτην τῇ συμβουλῇ τῶν ἰατρῶν εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας του, μὲ ποίαν φιλοσοφικὴν γαλήνην μοὶ ἔλεγεν ὅτι «εἶναι καταδικασμένος εἰς θάνατον καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του διὰ νὰ ταφῇ ἐκεῖ, πλησίον τοῦ πατρός του.» Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον χρόνον, τὴν 24 Σεπτεμβρίου τοῦ 1889, ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του, ἀπέθανε κληροδοτήσας ἅπασαν τὴν ἐξ εἰκοσάκισχιλίων λιρῶν τοῦρκικῶν περιουσίαν του ὑπὲρ τῶν εκπαιδευτικῶν καταστημάτων Μιτυλήνης.

*) ΣΗΜ. Δ. Η.—Τῇ ἀληθείᾳ ὀφείλομεν χάριτας εἰς τὸν ἐν Μιτυλήνῃ κάλλιστον φίλον κ. Ἀριστείδην Μάνδραν, παρασχόντα ἡμῖν τὴν εὐκαιρίαν νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα καὶ σύντομον βιογραφίαν τοῦ αἰδίδιμου καὶ εὐκλεοῦς τέχνου τῆς Μιτυλήνης.

Σύμπασα ἡ πόλις ἐπένησε τὴν στέρησίν του, ἡ δὲ Ἐφορεία τῶν Σχολείων, γεραίρουσα τὴν μνήμην τοῦ μεγαθύμου ἀνδρός καὶ διερμητεύουσα τὴν ἐκχειλίζουσαν κοινὴν εὐγνωμοσύνην, ἀνεκέρυξεν **Μέγαν Εὐεργέτην**, ἀπεφάσισε δὲ καὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος, ὃν καὶ φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου γλύπτου **Μπονάνου** ἔστησε πρὸ τοῦ περικαλλοῦς μεγάρου τοῦ Γυμνασίου, ὀλίγον ἀπωτέρω τῆς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Νοσοκομείου προτομῆς τοῦ ἀειμνήστου θεοῦ του **Σοφοκλέους Π. Βουρνάζου**, εἰς ὃν διαθέσαντα ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἅπασαν τὴν περιουσίαν του. ὀφείλεται καὶ τὸ νοσοκομεῖον μετὰ τῶν προσαρτημάτων του.

Διὰ τοῦτο λίαν εὐλόγως ἡ ἐορτὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀσιδίου ἀνδρός ἐγένετο πάνδημος καὶ μεγαλοπρεπῆς τὴν **30 Ἰανουαρίου 1896**, εὐλογούσης ὅλης σχεδὸν τῆς νήσου τὴν ἱεράν μνήμην καὶ τὸ ἀγαπητὸν ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου **Σοφοκλέους Κ. Βουρνάζου**.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΑΝΔΡΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Εἰς τέσσαρα πράγματα μὴ δίδης πίστιν : εἰς γυναῖκα, ποῦ κλαίει· εἰς ἄνδρα ποῦ ὀρκίζεται· εἰς ἵππον ποῦ ἰδρώνει· καὶ εἰς σκύλον ποῦ ἀσθμαίνει.

[Ἰταλικὴ παροιμία]

*

Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς εἰς εἶνε ὁ νικητὴς καὶ χίλιοι οἱ ἠττημένοι.

[Δελφί]

*

Δι' ἐκεῖνους, οἵτινες ἀγαπῶσι, τὸ ἥμισυ τῆς εὐτυχίας τῶν εἶνε νὰ τοὺς ἀλημονῆ ὁ κόσμος.

[ὁ ἴδιος]

*

Κάμε τοῦ λαγοῦ καλὸ νὰ σηκωθῆ νὰ φύγη.

[Δημῶδες παροιμία]